

‘Of je haar nu haat, liefhebt, Kunsthistorica Jennifer Smit:

Jennifer Smit (62) is de curator en samensteller van de tentoonstelling ‘Exploring the past to envisage the future’, die gisteren officieel werd geopend in het Curaçaosch Museum. Jennifer Smit zit tegenover me op het terras aan zee van het Avila Hotel. Het interview dat ik hier met haar afneem stond al langer op mijn lijstje, maar Smit zelf wilde nog niet. “Ik houd er niet zo van om zelf in de aandacht te staan. Ik laat het wel weten wanneer ik zover ben.”

Tekst: **Elodie Heloise** Foto's: **Ken Wong**

Tussen die opmerking en het daadwerkelijk afnemen van dit interview met een van de weinige kunsthistorici van Curaçao zit bijna twee jaar. Ik was dan ook zeer verheugd dat de schutsvrouw en hoedster van de Curaçaose kunst na een werkzame periode van meer dan twintig jaar nu toch vond dat ze iets te vertellen had.

“Het gaat om de kunst, hoor. Het gaat altijd om de kunst.” Het is zo'n beetje de eerste uitspraak die ze doet. Het gaat om de kunst, ja zeker, maar ook om de vrouw die in 2003 de Cola Debrot-prijs ontving (“Het mooiste moment uit mijn leven”), die talloze publicaties over

kunst op haar naam heeft staan, die historisch-culturele wandelingen in de binnenstad voor haar rekening nam en die een van de twee curatoren was bij grote exposities waaronder de indrukwekkende expositie die speciaal voor de geboorte van het land Curaçao in 2010 in het Curaçaosch Museum werd gehouden.

“Antepasado di Futuro deed ik samen met medecurator Felix de Rooy en de galeriehouders Nicole Henriquez, Lusette Verboom en Daisy Casimiri. Ook Verele Ghering-Engels heeft daar een belangrijke bijdrage aan geleverd. Dat was een heel grote onderneming. Maar wat een mooi project. Ik ben daar trots op. Op wat

Jennifer Smit: “Ik ben opgegroeid met een diep besef van dankbaarheid.”

we bereikt hebben, samen, en vooral op wat we hebben kunnen laten zien.”

Jennifer Smit is het kind van een Tweede Wereldoorlog-vluchteling en een Curaçaose. Haar vader, student architectuur aan de Antwerpse Akademie voor Schone Kunsten, vluchtte met zijn ouders via Frankrijk en Spanje naar Jamaica aan de vooravond van de

holocaust. “Mijn grootmoeder wilde weg. Mijn grootvader was diamantslijper en nam haar gevoelens over wat er gaande was in Europa zeer serieus. Een beslissing was dan ook snel genomen en van de ene op de andere dag zijn ze vertrokken. Via Frankrijk en Spanje kwamen ze op Jamaica terecht. Op Jamaica werden ze ondergebracht in een vluchtelingenkamp. Daar werd voor alle Nederlanders de mogelijkheid geopperd naar bijvoorbeeld de Nederlandse Antillen of Suriname te gaan. Het

werd Curaçao. Mijn vader vond werk bij DOW, mijn grootvader bij Spritzer en Fuhrmann.”

Op Curaçao ontmoet Ben Smit, de vader van Jennifer, een meisje van Moreno. Zita Moreno is van Sefardisch Joodse afkomst en ze trouwen. Jennifer wordt geboren en vijf jaar later haar zuster Paulette.

Dankbaarheid

“Ik ben opgegroeid met een diep besef van dankbaarheid. Door mijn ouders en grootouders ingegeven. Curaçao was

“Het gaat om de kunst, hoor. Het gaat altijd om de kunst.”

Kunst naar het volk

In het kader van de herdenking van 150 jaar afschaffing slavernij is sinds 14 februari de expositie ‘Exploring the past to envisage the future’ in het Curaçaosch Museum te zien. Deze expo, onder auspiciën van de Stichting Arte '99, is de eerste van een serie van vier die als belangrijkste doelstelling heeft: kunst dichterbij de mensen te brengen. Gallery Alma Blou, Landhuis Bloemhof en de MonArt Gallery zullen dit jaar nog volgen met hun eigen invulling van deze doelstelling. Jennifer Smit is de curator en samensteller van de tentoonstelling in het Curaçaosch Museum die drie maanden te bezichtigen zal zijn. “De bedoeling is om het werk van kunstenaars die al internationale allure hebben te exposeren met het werk van veelbelovende jonge kunstenaars. De insteek is zoveel mogelijk mensen te trekken om de ‘ervaring’ kunst te beleven. Om momenten van reflectie over slavernij te creëren en er met elkaar over te praten. Daarnaast wil ik graag zien dat jonge kunstenaars ‘food for thought’ krijgen door hun ervaren voorlopers. En natuurlijk vice versa.”